

Coordonator Leda Bazaar: W
SHAUKI AL-GAREEB

EMILY McINTIRE

TWISTED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de
CORNELIA MOISE

LEDA BAZAAR

PROLOG

Julian

MAMA AVEA OBICEIUL SĂ MĂ PUNĂ SĂ-MI ALEG SINGUR nuiielele. Colindam mica zonă împădurită din spatele casei noastre și căutam cea mai subțire creangă pe care o puteam găsi: una suficient de groasă ca să înlocuiască cureaua, dar care să nu doară chiar așa de tare.

Apoi mă bătea cu ea până-mi dădea sângele.

— O să doară doar un pic, *piccolo*, murmură ea mereu.

După aceea, își cerea scuze și mă scotea la o *gelato*.

Ciocolată neagră cu zmeură. Preferata ei.

Uneori, meritam bătăile. Eram un băiat care se revolta la ideea de a călca pe urmele tatălui meu, preluând afacerea cu curățătoria chimică începută de la zero de bunicii mei după ce imigraseră din Calabria, Italia. Alteori, trebuia să cauți mai adânc cauza.

Ori de câte ori tatăl meu venea acasă, după ce fusese ridiculizat și luat de sus de clienții pentru care curăța pete, o bătea pe mama până o umplea de vânătăi. Peretii noștri erau subțiri,

iar eu rămâneam treaz, ascultând scâncetele unei femei frântă și înjurăturile unui bărbat furios. Știam de fiecare dată că, la scurt timp după aceea, ea urma să intre în camera mea, cu părul acela negru ca tăciunele, foarte asemănător cu al meu, prins la spate la fel de strâns pe cât de încordat îi era zâmbetul, în timp ce transmitea mai departe tortura.

Din acest punct de vedere, familia mea a fost mereu previzibilă – preluând puterea de la cei prea slabi ca să o păstreze.

Poate de aceea am început să mă strecur și să urmăresc cursurile de hapkido care aveau loc în capătul străzii noastre. Îi vedeam antrenându-se și mă întrebam cum o fi să te simți atât de puternic. Să ai un asemenea control asupra adversarului tău, încât să nu-ți mai fie teamă că vei fi rănit.

Mă imaginam învățând cum să folosesc bastonul scurt sau ruda și rupându-l în bătaie pe gunoiul de tata, asigurându-mă astfel că nu avea să se mai poată atinge vreodată de mama.

Dacă ea și-ar fi găsit liniștea, poate atunci mi-aș fi găsit-o și eu.

„O să doară doar un pic.”

Alung amintirea, lăsând-o să se estompeze în cotloanele minții, unde o țin bine încuiată, și mă îndrept de spate, desprinzându-mă de peretele de care stăteam sprijinit în camera ascunsă și slab iluminată a casei mele. Prelata de plastic pe care am agățat-o mai devreme de tavan acoperă podeaua, creând un cocon în jurul bărbatului legat în acest moment de scaunul din mijlocul încăperii.

Respirația îi este greoaie, sunetul fiind însoțit doar de sâsăitul Isabellei, pitonul meu de șapte metri și jumătate, în timp ce se târăște în jurul tălpilor lui și-i urcă pe picioare. În clipa

în care îi atinge gambele, bărbatul tresare brusc, costumul său odinioară perfect călcat fiind acum îmbibat de sudoare.

— Atenție! îi reproșez. Îi place când te opui. O *incită*.

Îmi plimb palma peste maxilar, simțindu-mi barba de trei zile aspră sub buricele degetelor, apoi oftez, bag mâna în buzunar și scot bastonul metalic compact făcut la comandă. După asta, apăs un buton lateral, iar bastonul se lungește până la dimensiunea maximă, cu capetele argintii sclipind pe fundalul metalului negru. Îl răsucesc în mână în timp ce mă apropii de bărbat.

— V-vă rog! mă imploră individul.

Un chicot îmi erupe din piept în vreme ce Isabella continuă să se încolăcească în jurul său.

— Manierele tale sunt *impecabile*, Samuel! Presupun că asta se așteaptă de la fiul unui om de afaceri bogat, rostesc cu glas tărgănat. Dar mie nu-mi sunt de niciun folos.

Mă opresc în fața lui, cu mușchii încordați de nerăbdare.

— Știi de ce te afli aici?

Sprâncenele i se unesc și mici broboane de sudoare i se preling pe părțile laterale ale feței cenușii.

— Sunt aici doar pentru fată, hârâie el, cu buza de jos tremurând. Mi-au spus să vin. Eu...

— Fata și tot ce vine odată cu ea sunt *ale mele*, replic, cu ochii scăpărând de mânie.

Ridic bastonul, ținându-l strâns, și-l rotesc brusc, delectându-mă cu spaima ce i se citește în ochii întunecați.

— Nu-ți faci griji! rânjesc. O să doară doar un pic.

CAPITOLUL I

Yasmin

— NU PARE BOLNAV.

Cuvintele mă taie prin haine și mi se înfig parcă în piept. Dacă n-aș fi fost educată să rămân cordială și diplomată, aș răbufni și aș spune ceva deplasat, de genul...

„Uită-te în jur, Debbie! Parcă ești un clown.”

În schimb, îmi mușc interiorul obrazului și ridic paharul cu apă, lăsând greutatea cristalului în palmă și tăișul rece al lichidului pe buze să mă ajute să-mi țin gura.

De altfel, sunt convinsă că Debbie, tânăra și sclipitoarea soție a guvernatorului New Yorkului, nu *voia* să aud ce-a zis. Sau poate că *voia*. Nepoliticos din partea ei, având în vedere că suntem la *mine* acasă, dar presupun că nu toți avem maniere.

Îi urmăresc privirea de-a lungul mesei din sufragerie de culoarea espressoului, până în capăt, unde ochii mi se opresc asupra tatălui meu; pielea lui măslinie pare pământie și îmbătrânită. Pungi adânci îi tivesc ochii obosiți, iar petele

violacee indică faptul că *este*, într-adevăr, destul de bolnav. Dar presupun că pentru cineva care nu și-a petrecut ani din viață memorând cele mai mici schimbări ale fiecărei trăsături proprii ar putea să pară pur și simplu surmenat. Iar pentru un om care deține și conduce un imperiu de miliarde de dolari ce controlează majoritatea bijuteriilor din lume, a fi „surmenat” e sinonim cu normalitatea.

Sunt sigură că va fi încântat că oamenii nu văd schimbarea în starea lui de sănătate.

Gelozia îmi strânge stomacul și, o clipă, îmi doresc să am cum să fac schimb de locuri cu oricine altcineva din cameră, cu *oricine*, dacă asta ar însemna că aș putea să mă prefac că el e încă bine.

Tilapia¹ de la ultimul fel amenință să-mi urce înapoi pe gât, iar greața îmi răscolește măruntaiele, pentru că știu că dorința mea e imposibil de îndeplinit. Poate că *ei* nu văd diferența, dar eu, da.

O văd în mișcările lui țepene și sacadate, de parcă ar avea peste oase o crustă de beton de care nu reușește să scape.

O văd în colțul coborât al buzelor când crede că nu se uită nimeni și în modul în care absoarbe mici detalii nesemnificative pe care noi toți le considerăm de la sine înțelese în fiecare zi.

Și, mai ales, o văd în absența lui, de fiecare dată când se încuie singur, scutindu-mă de nevoia de a urmări cum radiațiile și chimioterapia îi ard venele, distrugând totul în cale.

Asta face cancerul. Te devorează din interior spre exterior fără să-i pese cine ești. Nu contează dacă ții lumea în palmă sau dacă ai mai mulți bani decât Dumnezeu însuși.

El pur și simplu se hrănește cu moarte.

Iar moartea câștigă întotdeauna, într-un fel sau altul.

¹ Tilapia, sau peștele Sfântului Petru, pește de apă dulce (n. red.).

Privirea mi se mută de la tatăl meu la ușile franceze care mărginesc peretele opus și dau spre partea din spate a domeniului nostru. Mă concentrez asupra modului în care stelele sclipesc pe cerul negru și cum luminile albastru-închis ale piscinei imense creează o strălucire obsedantă peste tot ce ating.

Orice, numai să nu mă mai concentrez la problemele de care pare că nu reușesc să scap.

Debbie chicotește și îmi atrage atenția spre locul unde practic toarce lângă bărbatul care stă lângă ea.

Julian Faraci.

Ochii lui întunecați, negri ca niște hăuri fără fund, sunt deja ațintiți asupra mea, trecând prin masca de liniște politicoasă și dezgolindu-mă până când mă simt ca o fetiță lipsită de valoare, pregătită să fie strivită sub pantoful lui.

Îmi amintesc când a apărut prima dată, angajat ca director financiar la Sultans pe când eu aveam cincisprezece ani și, ca fata naivă care eram acum opt ani, am făcut o pasiune pentru el. Era un bărbat de douăzeci și opt de ani însetat de putere și, ori de câte ori veneam acasă de la internat pentru sărbători, îl idolatrizam, orbită de înfățișarea lui și absorbită de natura autoritară care îi emana prin toți porii.

Dar a fost nevoie de o singură dată în care l-am auzit încercând să-l convingă pe tata să mă țină încuiată pentru ca stomacul să nu-mi mai tresalte în prezența lui.

„E dăunătoare pentru afaceri. Nu ar trebui să-ți lași fiica să apară și să-ți distragă atenția când tu ar trebui să te concentrezi asupra lucrurilor de aici. Păcat că nu e băiat! Cui îi vei lăsa totul?”

Acea ultimă replică a fost cuiul din sicriul pasiunii mele pentru Julian Faraci, iar tot ce am simțit de atunci încoace a fost ceva mai mult decât o simplă ură.

Nicio pierdere, de fapt. Oricum eu deja îmi îndreptasem atenția spre cel mai bun prieten al meu.

Mijesc ochii la Julian, simțind cum iritarea îmi înțeapă pielea ca niște ace. Acesta rânjește, ridicând paharul cu vin și înclinându-l spre mine, în timp ce tatuajele de pe cealaltă mână i se mișcă odată cu flexarea degetelor când și le trece prin părul negru și ciufulit.

O picătură mică de apă din paharul meu îmi stropăște dosul încheieturii, așa că las repede vasul jos, smulgându-mi privirea de la expresia lui batjocoritoare în timp ce îmi vâr degetele tremurătoare sub coapse.

Telefonul îmi vibrează în poală. Îmi las capul în jos când văd o notificare de la băiatul care mi-a cucerit inima încă de când eram copii.

Aidan: Ești frumoasă

Inima îmi tresaltă și rânjesc fără să reușesc să mă abțin, uitându-mă totodată în jur ca să văd unde este. Mama lui stă într-un colț al camerei, cu părul blond prins într-un coc strâns, așa cum i se cere fiecărui membru al personalului din casa noastră, iar privirea îi e îndreptată în jos. *Oare Aidan lucrează cu ea în seara asta?*

— Yasmin!

Vocea aspră a tatălui meu străpunge ceața, așa că-mi mut brusc privirea, uitându-mă la cele douăzeci de persoane din jurul mesei care acum sunt atente la mine.

— Îmi pare rău! Mă silesc să zâmbesc și ridic mâinile ca să-mi iau tacâmurile, apoi adaug: Cred că am ratat ce-ai spus.

— Guvernatorul a întrebat ce părere ai despre cea mai nouă achiziție a tatălui tău.

Vocea lui Julian e rece, dar fină ca untul, și simt un fior pe șira spinării. E nepoliticos din partea lui să aibă o asemenea voce și un asemenea chip când sufletul îi e atât de putred. Se uită spre guvernatorul Cassum cu un zâmbet sarcastic.

— Yasmin n-are nicio idee despre dedesubturile afacerii noastre. A fost ocupată să zburde prin... Se uită la mine înainte să completeze: Unde era? În Oregon, la facultate?

Furculița îmi zăngănește pe farfurie când o las jos și îmi îndrept atenția spre guvernatorul Cassum, strângând din dinți din cauza controlului de care am nevoie pentru a nu-mi azvârli cuțitul peste masă, sperând să-l înjunghie pe Julian în inima aia rece și moartă.

În ciuda a ceea ce pare să creadă toată lumea, eu *chiar știu* ce se întâmplă în afacerea tatălui meu. Poate că el încearcă să mă protejeze, dar crescând în preajma unui om atât de puternic ca el înseamnă că am văzut și am auzit mai mult decât ar fi trebuit despre tranzacțiile făcute pe sub mână.

În plus, faptul că Memfi Romano, despre care se zvonește că ar fi un *capo* al Mafiei italiene, trece pe la noi ca să lase personal cadouri de sărbători în fiecare an nu prea strigă a legalitate.

Pentru majoritatea lumii însă, tata e pur și simplu specialist în vânzarea ideii de iubire prin bijuterii supraevaluate. Numele mărcii în sine e suficient pentru a impresiona, dar adaugă la asta sloganurile captivante și milioanele de dolari vărsate în marketing în fiecare an care au ca rezultat afișarea diamantelor Sultans peste tot la televizor și pe panouri publicitare, iar el devine simbolul eleganței și al strălucirii.

„Transformă-ți iubirea din stare brută în ceva spectaculos cu un diamant Sultans.”

— Nu mi-aș permite să pretind că știu dedesubturile afacerii tatălui meu, ripostez, accentuând cuvântul „meu” doar

pentru Julian. Însă, dacă îmi cereți părerea despre implicațiile morale ale continuării comerțului cu diamante în zone de conflict, atunci sunt mai mult decât bucuroasă să vă împărtășesc gândurile mele.

Cineva pufnește în stânga mea, iar ochii îmi fug înapoi la Julian. Maxilarul lui bine conturat tresare, scoțându-i în evidență barba de câteva zile care îi împodobește fața bronzată.

Acum e rândul meu să rânjesc și o așa fac, arcuindu-mi un colț al gurii în timp ce mă uit atent la mâna dreaptă a tatălui meu. Mijește ochii, iar iritarea i se ivește pe chip ca blițul unui aparat foto. Mă simt extrem de satisfăcută să văd că l-am atins cu remarca mea, exact așa cum sperasem.

La urma urmei, am rostit cu voce tare partea care trebuia să rămână nespusă, cea pe care nu ar trebui să o *exprimi* niciodată cu glas tare.

Toată lumea de la această masă știe că, deși diamantele pe care le vinde Sultans poartă eticheta „fără conflicte”, asta nu înseamnă că ele chiar vin din zone lipsite de conflicte. Sunt doar... *reglementate*. Și îmi cunosc afacerea familiei destul de bine ca să îmi fie clar că reglementările reprezintă mai degrabă o perdea de fum decât o realitate. Așa au fost de când bunicul meu a imigrat din Liban și a construit Sultans de la zero, legând relații cu oricine era necesar pentru a obține acces la industria diamantelor.

Tatăl meu întrerupe tensiunea chicotind.

— În zilele noastre, copiii fug la universitate și cred că sunt gata să cucerească lumea. Acesta e doar încă un exemplu pentru care bărbații ar trebui să conducă țara, iar femeile ar trebui să stea acasă și să aibă grijă de copii.

Obrajii îmi ard și îmi cobor încă o dată privirea în poală în timp ce hohote de râs răsună în jurul mesei. Nu sunt cu adevărat jenată. Sunt obișnuită cu retorica misogină a tatălui

meu și, în ciuda a ceea ce spune, știu că mă iubește. Poate n-o fi el un om *bun*, dar a fost întotdeauna bun cu mine, iar eu îl iubesc în ciuda ideilor sale învechite și a tacticilor de afaceri mai puțin oneste.

E uimitor ce suntem în stare să trecem cu vederea – ce suntem dispuși să facem – când vine vorba de cei pe care-i iubim.

Ochii tatălui meu se împlânzesc când se uită la mine.

— *Habibti*¹, tu vei fi o mamă minunată, dacă e să mă iau după inima plină de grijă pe care o ai.

Adevărul e că nici măcar nu vreau să fiu mamă. Tot ce vreau eu este să fac fotografii. Dar asta nu reprezintă o carieră acceptabilă pentru fiica lui Ali Karam. Nu sunt sigură că *vreo* carieră ar fi acceptabilă. Tata e peste măsură de fericit știind că m-am întors acasă definitiv și că am terminat cu „experiența” învățământului superior.

Julian se apleacă și îi vorbește tatălui meu în timp ce restul demnitarilor își reiau discuțiile lor superficiale care nu înseamnă nimic și *nu fac* altceva decât să le gâdile propriile orgolii, și, uite-așa, atenția nu mai e îndreptată spre mine.

Telefonul îmi vibrează din nou.

Aidan: Abia aștept să te ating

Degetele îmi alunecă peste buze, iar emoția îmi clocotește în interior în timp ce mă gândesc la vreo cale de a scăpa de această cină plictisitoare și de a-l găsi pe Aidan. Bat cu piciorul în podeaua de marmură a sufrageriei și mă uit în jur, agitată.

¹ Termen de alint feminin din limba arabă, tradus de obicei prin „iubirea mea”, „draga mea” sau „scumpa mea”, folosit de obicei pentru a te adresa femeilor și fetelor (n. tr.).

Probabil că aş putea să plec fără să observe cineva.

Dar nu plec, pentru că, oricât de mult mi-aş dori, eticheta care mi-a fost impusă încă de la naștere e mai importantă decât orice altceva. Abia după ce se termină și desertul, iar bărbații se retrag în camera tatălui meu, unde se fumează trabucuri, îmi apăs o mână pe tâmplă și mimez un căscat.

— Yasmin, te simți bine? mă întreabă Debbie, ale cărei sprâncene arămii se unesc într-o încruntare.

Celelalte câteva femei rămase la masă – majoritatea soții, iar câteva, amante – se uită la mine cu o prefăcută îngrijorare.

— O durere de cap, mă tem. Nimic de nerezolvat cu un somn pe cinste.

Arunc o privire scurtă spre hol.

— Mă scuzați!

Degetele mi se strâng în jurul lemnului pe când mă ridic de la masă și trec pe lângă cei câțiva angajați care adună vasele murdare, căutând din priviri să văd dacă Aidan se află printre ei. Nu-l văd acolo. Îmi scot telefonul imediat ce trec de colț, degetele zburându-mi pe ecran în timp ce tatez un mesaj cu locul în care să ne întâlnim.

Simt deja fluturi în stomac.

CAPITOLUL 2

Julian

ÎMI ÎNVÂRT WHISKEYUL JOHNNIE WALKER BLUE ÎN pahar; mirosul de cărți și tutun umple aerul în timp ce stau sprijinit de masa din lemn sculptat aflată în camera lui Ali, unde se fumează trabucuri. Ceasul din stânga bate ora 23. E târziu și în sfârșit au plecat toți. Expir prelung și sorb din băutura, simțind o durere de cap ce-mi zvâcnește între tâmpile după ce a trebuit să port masca unei gazde impecabile.

Deși nu e domeniul *meu* și n-a fost cina *mea*, toată lumea știe că, oriunde apare numele lui Ali Karam, eu sunt acolo, în fundal, trăgând sforile. E obositor să organizezi serate precum cea din seara asta, dar sunt esențiale. Și nesfârșite.

Săptămâna asta au fost guvernatorii și directorii executivi ai lumii. Săptămâna viitoare ar putea fi *capi* sau *jefes*, depinde pe cine trebuie să avem la degetul mic. E un joc fragil cel pe care îl jucăm noi, acela de a fi stăpânii universului, dar e unul care îmi place.